

Estiu 1993

Carla Simon

Laia Artigas, Paula Robles, Bruna Cusí, David Verdaguer

Catalunya, 2017

Amb aquesta ressenya volem dedicar el nostre reconeixement a una òpera prima de la jove directora Carla Simon, que ha estat reconeguda en diferents entorns internacionals i ha commogut a tots els espectadors que han anat a veure la pel·lícula.

Es tracta d'una història de marcat sentit emocional que parteix d'un plantejament tan simple com dolorós i esfereïdor: una nena de 6 anys, Frida, a qui se li acaba de morir la mare, comença l'experiència d'anar a viure amb una nova família l'estiu de l'any 1993.

El desenvolupament del tema es va configurant lentament al llarg de tota la narrativa a través de la gran quantitat de senyals que es donen entre les mirades, les frases curtes i els comentaris dels adults implicats en aquesta nova experiència vital.

La petita Frida aparenta sentir-se còmoda, ja que té un coneixement anterior de totes les persones que hi intervenen. El pare adoptiu és el germà de la seva mare, la seva cosina, Anna, més petita que la Frida, passa a ser la seva germanastra, i la Marga (un magnífic paper interpretat per la Bruna Cusí) esdevé la seva mare adoptiva.

Amb el fons del dolor que plana sobre totes les escenes, el dol per la pèrdua de la mare biològica morta, es van desenrotllant diferents escenes que ajuden a entendre la història recentment viscuda, al mateix temps que es van generant moltes preguntes que obliguen l'espectador a recomposar els fets de manera racional i comprensible.

Es poden veure situacions on es qüestiona l'autoritat dels adults, moments de gelosia i rivalitat, producte de la incomprensió o no acceptació de la realitat imposada per la vida. La relació entre les dues noves germanes està carregada d'imatges tendres i emotives, al mateix temps que no descuida moments més violents o crítics, amb una gesticulació relacional que no amaga escenes de por, crueltat o simples mostres d'egoisme.

Els pares adoptius han d'enfrontar-se simultàniament a la gestió del dol i la pena ja citats amb la seva responsabilitat educativa i de compensació emocional de les dues *noves germanes*, que no posen fàcil l'equilibri relacional que reclamen ni l'atenció personal de la que són creditors.

Aquesta història ens obre nombroses portes, de les que en podem obtenir recursos educatius en el camp escolar, que, sense cap dubte, ens seran útils en la utilització del llenguatge cinematogràfic per poder ajudar a entendre, a totes les franges d'edat amb qui treballam, les funcions parentals, l'essència dels vincles personals i emocionals, la identificació dels infants amb els seus adults de referència, l'estructura funcional de

l'entorn familiar i l'ús del sentit de la responsabilitat en paral·lel als afectes i les condicions emocionals de cada actor en la vida quotidiana.

No hi ha cap dubte que tenim un material cinematogràfic, una emotiva història plena de dolor però, al mateix temps, dotada d'una font íntegra d'optimisme, de confiança en les possibilitats de refer la vida que pot tenir un infant, sempre ofert amb una important dosi de bellesa, amb un tractament molt delicat de tots els aspectes que hi participen i un ús de l'estètica i la delicadesa expressiva netament destacables al llarg de tota la seva durada.

Aquella persona que vegi aquesta obra es quedarà plenament atrapada en el sentit de la seva sensibilitat i, de cap manera, no podrà desentendre's del rebot emocional que se li anirà activant a mida que l'evidència dels fets i un nombre important de dubtes i interrogants vagin composant el desenvolupament del seu argument per via de les escenes, potser només suaus i innocents, que la pel·lícula ens va mostrant.

En conjunt, es pot dir que **Estiu 1993** és un conjunt de vivències carregades de realitat, tristesa, incomprensió i rebel·lia, presentades de manera molt pròxima a la fantasia i narrades amb un toc meravellós de delicadesa i sinceritat, que demostren el saber fer de la seva autora, de qui volem ben aviat poder seguir gaudint de noves produccions i plantejaments humanament fèrtils i emocionalment activadors.

Jaume Forn i Rambla